

MODRO JE ODLOČITI SE PRAV

Življenjska odločitev, da se vpiševa v takratni program naravoslovno-matematične gimnazije, naju je življenjsko povezala in omogočila, da sva še danes prava in resnična prijatelja. Prihajava iz zelo različnih okolij, prav tako iz povsem različnih narečnih skupin. Eden Goričanec, drugi Prlek. Približno pol leta sva porabila, da sva osvojila toliko znanja narečja, da sva se lahko pogovarjala vsak v svojem narečju in sva se zadovoljivo razumela. Najina gimnazijska pot se je začela v dijaškem domu v Murski Soboti, prvo leto nama je družbo delal tudi sošolec Danilo. Vsa ostala leta pa sva ostala skupaj, včasih sva imela kakšnega sostanovalca, v glavnem pa sva bila sama. Tudi na življenje v dijaškem domu naju vežejo večinoma lepi spomini in zanimive dogodivščine.

Standard v našem razredu je bila naša razredničarka, sicer profesorica slovenščine, gospa Terezija Gornjec. Težko bi na kratko podala njen opis, poveva lahko samo, da je imela kar nekaj svojih pravil, nekaj izvirnih pravil in dogovorov, bila pa je idealna razredničarka, ki je vedno stala za nami in našimi dejanji. Podpirala nas je tudi takrat, ko ni bilo ravno za pričakovati, da bo to storila. Veliko stvari smo rešili znotraj razreda in v glavnem se je vsaka stvar tam tudi končala. Bila je ljubiteljica književnosti, slovnica je predstavljala zanjo nujno zlo, kot za nas velika količina domačega branja. Pri domačem branju je bila dosledna in precizna, redki so si drznili oddati poročilo o domačem branju, brez da bi potrebno gradivo res temeljito prebrali, tukaj ni bilo odstopanja. Naša vrla razredničarka je bila vedno lično urejena, deklina so rekle, na debelo namazana s poudarjenimi obrvmi in trepalnicami. Frizura je bila vedno urejena, za današnje čase zelo bujna, za takratne pa lična, če že ne vzorna. V glavnem, profesorica Terezija Gornjec je bila zakon v takratni gimnaziji, po najinem mnenju pa je še danes. Ljutomerčanke, ki so se včasih kaj skrivale za trafo postajo, ko so poskušale na hitro dimno preparirati obe pljučni krili, so brž, ko so zaslišale rezki brbrajoč zvok njene zeleno sive peglice (poljski Fiat), spremenile lokacijo, ali pa se skrile na drugi strani trafo postaje. Gospe razredničarki se je sicer poznalo, da je bila iz časov, ko so bili avtomobili bolj izjema kot pravilo, a se ona s tem ni kaj dosti obremenjevala.

V tistem času so dominirali razni znani profesorji, recimo profesor Dečko, profesorica Čerova, profesor Titan, profesorica Kraljeva, profesor Smej, vedno nervozni profesor Stojko, profesor Kuhar in nenazadnje profesor Pojbičeva. Zadnja je bila tipična predstavnica klasične meščanske vzgoje. Dijake nas je dosledno vikala, strogo gledala skozi svoja debela očala. Na očalih je imela vedno nameščeno verižico, ki je imela funkcijo držala očal. Žal se je ta verižica nemalokrat zapletla in je dala gospe Pojbičevi nemalo stalnih opravil, da je bilo vse tako, kot je želela. Ni skrivnost, da smo hitro ugotovili, kdo ji je bil bolj pri srcu in kdo manj. To se je zelo razvidno pokazalo pri ustnem ocenjevanju.

V četrtem letniku so si nekateri sošolci, bolj sošolke, tu in tam včasih privoščili kakšno uro oddiha, čeprav je to šlo zelo težko skozi pri naši vrli razredničarki. V zadnjem letniku smo se s profesor Pojbičevo srečevali pri predmetu geologije s paleontologijo. Prvo polletje je bilo zelo uspešno, oba sva imela omenjeni predmet ocenjeno odlično. V začetku druge konference pa se nama je nakopičilo kar nekaj zadev in se je zgodilo, da nas je ostala le peščica za ustno ocenjevanje pri geologiji. Na urniku je bila to naša zadnja, 6. ura v sredo. Opogumljena sva se odločila, da bova tudi midva enkrat in to prvič šolo zapustila uro prehitro. Razburjena od najine odločitve sva sklenila, da ne greva direktno v dijaški dom, ampak, da bova časovno uskladila najin prihod, bova malce zavila v mesto, počakala, da ura mine in potem počasi v dijaški dom. Ko sva šla proti avtobusni postaji, mimo frizerskega salona Vrečič, je iz salona s svežo frizuro prihitela gospa Pojbičeva. Midva sva okamenela, vse drugo bi pričakovala, profesorice Pojbičeve pa zagotovo ne, ker bi morala biti v šoli. Hitro naju je vprašala: »Kaj pa vidva tukaj?«

Komaj sva nekaj izjecljala v smislu tega, da greva v mesto. Jezno naju je gledala skozi debela svetleča očala, midva sva stala na robu ceste kot dva kupa nesreče, odštevala sva sekunde in čakala, da neprijetna nevarnost mine. »Tako, tudi vidva sta začela...« Cmok v grlu se je samo povečeval. Gospa Pojbičeva je urno prestopila tiste tri ali štiri stopnice na vhodu salona, se še enkrat obrnila in dodala: »Se bomo še pomenili!«

Kot kipa sva nekaj časa še stala na mestu, nisva nadaljevala poti naprej v mesto. Hitro sva odhitela v dijaški dom in razglabljala še nekaj časa, kako bi se izvila iz primeža storjene neumnosti. Lekcija, ki nama ju je namenila v naslednjih urah geologije, profesor Pojbičeva je bila zelo huda. Od takrat dobro veva, da vsaka šola stane svojo ceno! Kljub vsemu pa imava kljub temu neprijetnemu dogodku, profesorico Pojbičevo v lepem spominu, saj je bila kljub svoji strogosti, tu in tam celo zelo prijazna! Sicer sva se morala za najin spodrseljaj še malo odkupiti. V penzionu je gospa Pojbičeva nekaj časa živela v Ljubljani, nekajkrat sem ji (Ivan) popravljaj štedilnik. Zaradi tega pa tudi veva, da je bila odlična pri pečenju vrhunskega peciva, to ji je šlo še bolj od rok kot geologija.

Mnogo je bilo še takšnih in drugačnih dogodkov. Na čas gimnazije imava lepe in predvsem zanimive spomine. Toliko je dovolj, da vsaj za mišjo kocino spoznate delček najinih dogodkov iz časov, ko so se pripravljale burne družbene spremembe in sva postala prijatelja za vse življenje.

Ivan Škrlec

Stanko Čerpnjak